

Ohlášky – neděle 23. 7. 2023

Dnes prožíváme **16. neděle v mezidobí.**

- Úterý 25. 7. – **Svátek sv. Jakuba, apoštola**
- Středa 26. 7. – **Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie**
- Sobota 29. 7. – **Památka sv. Marty, Marie a Lazara**
- Příští neděle 30. 7. 2023 bude **17. neděle v mezidobí.**

- V úterý 25. 7. 2023 v 17:00 bude poutní mše sv. ke cti sv. Anny ve Vchynicích.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00
	14:00 *
Út	16:30
bohoslužba slova	
St	16:30
Čt	8:00
Pá	16:30

*** Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba**
(1. neděle v měsíci + o velkých svátcích)

Čtvrtek 7:30 - 8:00 adorace s výstavem
Nejsvětější svátosti

Sulejovice, filiální kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti ve středu od 13 h
(děti před 1. sv. přijímáním) a od 14 h

Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz
www.facebook.com/farnostlovosice

P. Mgr. Ladislav Nádvořník SDB
farář
+ 420 603 845 460

Václav

č. 35 (2023)
23. 7. 2023

16. neděle v mezidobí

Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích

2. Oznámení dobré zprávy (Jak mluvíme o své víře?) III

Tak tohle jsme ještě neviděli! (2. část)

... Jednou jsem pořádal veřejnou přednášku pro laiky na vršku malého kopce. Před sebou jsem viděl úžasný osvětlený kostel. Ptal jsem se kněze: „Co je to tam za kostel?“ Odpověděl mi: „To je Ecône.“ „Aha!“ Najednou mě napadlo: „Právě debatuji s laiky o tématu pro laiky, proč bych nezašel navštívit své křesťanské sestry a bratry integristy, kteří jsou méně než kilometr odsud vzdušnou čarou?“ A šel jsem tam. Pozvalo mě tři sta pařížských zednářů. Přijal jsem. S radostí jsem jim vyprávěl o tom, čím žiju. Byli mezi nimi křesťané, ateisté, agnostici a s nadšením mě přijali.

Mufti z mešity v 19. pařížském obvodu, poblíž které bydlím, mě několikrát pozval, abych promluvil před jeho posluchači. A šel jsem tam.

Ale mou prioritou jsou křesťané. Smět mluvit o Bohu do mikrofonů, na přednáškách, v tisku nebo v televizi je úžasná možnost, jak sdělit, že Bůh je láska. Prioritou nás křesťanů je především oslovit naše křesťanské bratry a sestry.

Naše závislost na Bohu

Mezi námi křesťany, máme strach říct, že jsme věřící? V jedné písničce se zpívá: „Nikdy se nepřiznej, že miluješ.“ Přiznat svou lásku je odzbrojující – člověk se cítí zranitelný. Znamená to uznat a akceptovat závislost. Zamilované hrdličky, které se tolik mají rády, to dobře vědí. Často máme strach druhému říct, že ho máme rádi. Kristus nám dosvědčoval svou lásku svými slovy i činy, a to s neuvěřitelnou silou. Proto byl tak závislý. Uvědomujete si to? Když se nám křesťanům říká, že Bůh nás miluje a že Bůh potřebuje naši lásku, uvědomujete si, jak je na nás Bůh závislý?

Mohli bychom si myslet, že my věřící jsme závislí na Bohu a pouze na něm. Jenže my musíme Bohu říkat, jak ho milujeme. On naši lásku potřebuje. Kristus se vydal z posledního. Dal nám své tělo a svou krev. Nikdy nezapomínejte na neuvěřitelnou závislost Pána, který nám přišel dát lásku svého Otce. My křesťané máme předávat lásku, a to především mezi sebou. Když milujeme Boha, nemějme strach si to mezi sebou říct. Obohacujme svou víru virou druhých. Když spolu my věřící diskutujeme,

nemusíme být vždycky na stejné vlnové délce, ale je to způsob, jak udržovat své zapálení prostřednictvím slov a činů. Musíme uznat, že nás Bůh miluje, a neměli bychom mít strach si to povědět.

Naše víra je zcela osobní záležitost. A vždycky se bude lišit od víry druhého člověka. Můžeme si jako křesťané navzájem pomáhat prožívat svou víru tak, že budeme obdivovat a respektovat víru druhého, budeme mu pomáhat, když bude cítit nejistotu, bude se ptát nebo pochybovat. Nemějme strach ptát se druhých a oslovit je!

Jsem moc rád, když se mě někdo zeptá: „Guy, jak se modlíš?“ Každý den sloužím mši, protože to je naše hlavní modlitba. A pak se také zkouším modlit bez přestání, jak to po nás žádá Kristus. Když jsem unavený, uštváný, říkám jen: „Můj Bože, miluji tě.“ A to mi bohatě stačí. Je to tak prosté, tak pravdivé.

Můžeme si navzájem říkat o svých slabostech. A vzývat Boha. Mluvme o našich nedostatcích. Můžeme si navzájem pomáhat k nápravě. Mluvme o naší samotě ve víře. Víra se udržuje, když se sdílí. Tolik křesťanů je zablokovaných, zoufalých, uzavřených do sebe... To je něco, co se mě velmi dotýká. Přitom víra by měla osvobozovat... Měli bychom o ní mluvit s lidmi, kteří mají stejné vyznání. Naděje nás rozehřívá. Máme-li stejnou víru, stejného Krista, stejnou církev, mluvme o tom spolu, zaplaví nás naděje, která nám dodá sílu. Musíme jít za ztracenou ovečkou a také za těmi, kteří nemají stejnou víru. Ale především máme povinnost mluvit o své víře s těmi, kteří ji sdílejí.

Přátelská setkání

Deprimuje mě, když se na mši chodí přesně na čas a odchází se hned po skončení, ne-li dřív. Mám rád, když si po eucharistii, kterou sloužím, dáme společně něco k pití. Při tom lidé komunikují. Chodit spolu do kostela a pak se vypařit jako zloděj není dobré. Potřebujeme oživovat to, co nás spojuje, a naši víru, když jsme se společně modlili. Tahle přátelská setkání jsou velmi důležitá!

Jedním z největších okamžiků sdílení víry je Nejsvětější svátost, když je vystavená a my ji uctíváme. Je to úžasný dialog lásky, při kterém mlčíme. Je to fantastická záležitost, při které se v tichu modlíme k Bohu. Ale společně.

Prioritním zájmem křesťana by mělo být jeho společenství. Je to nezbytné. Musíme rozbít svůj stud, rezervovanost, ten strach mluvit o své víře.

Pokud o ní budeme nejprve mluvit mezi sebou, pak dokážeme jít i za druhými lidmi, za buddhisty, muslimy, židy, protestanty, ortodoxními nebo i ateisty. Když jsem pobýval třináct let v Alžírsku, velmi mě obohatila a nadchla víra muslimů. Byla to víra otevřená, o níž mluvili. Křesťanská komunita byla ustrašená a o Bohu se mluvívalo málo. ... (z knihy *Guye Gilberta Evangelium podle svatého lotra – 1. kapitola Prosté evangelium*)

Texty k rozjímání z 16. týdne v mezidobí

Neděle 23. 7. – Mt 13,24-43: Nejednou stálo křesťanství před pokušením „vytrhat všechny plevele“ nevíry ze svého okolí. Dějiny zpětně ukazují, že takové pokusy končí totalitou, násilím a zlem. Nejsou z Boha. Ježíš vede následovníky k jinému přístupu: „Nechte obojí spolu růst až do žní.“ Proč? Mechanická likvidace plevele poničí úrodu. Dnes užíváme chemické prostředky, ale ani to se neukazuje jako bezproblémové řešení. Zahyne mnoho života, který bude jinde chybět. Nebylo právě toto důvodem, proč Pán odmítl vytrhat plevele? Bůh miluje život a chrání ho i za cenu, která bude pro evangelium komplikací a překonáváním překážek. Teprve žár Boží lásky na konci času protřibí skutečný plevel Zla od dobrého semene Božího díla. Kde v tomto složitém poli úrody a plevele stojíme my?

Pondělí 24. 7. – Mt 12,38-42: I dnes mnozí chtějí znamenání. Kristovo vzkříšení a jeho nový život v církvi ať je výmluvným ukazatelem ve zmatcích doby!

Úterý 25. 7. – Mt 20,20-28: Nepodobají se naše přání oné žádosti maminky synů Zebedeových? Není naše představa o Bohu zjednodušená?

Středa 26. 7. – Mt 13,1-9: Dobrý rozsévač svým semenem nešetří, na rozdíl od nás, kteří dobro konáme pečlivě a někdy odměřeně, s rozmyslem.

Čtvrtek 27. 7. – Mt 13,10-17: Stále být ve střehu, stále pozorovat a naslouchat je receptem proti „otupění srdce“. To hrozí tím víc, čím lépe a snadněji prožívám „svou víru“.

Pátek 28. 7. – Mt 13,18-23: Za Pánovu setbu ve mně zodpovídám jedině já. Záleží jen na mně, jakou připravím půdu pro Jeho růst!

Sobota 29. 7. – Jan 11,19-27: Pane, dej mi víru Marty, zvláště tehdy, když je mi smutno po odchodu mých drahých...